

„Kje si zvezda?“ — nima nič v sebi.
„Jad“ je že nekaj, pa bolj besede. N. pr.:

Ti (Sloveniji) krivice stórtjene
(mora namreč gledati zaprt)

to je meni najbolj hudo,
to me spravilo pod grudo,
v grob prezgodnji bode še,
ker srce mi poka jada,
da mi splavala je nada.
Ti pomagat' narod moj,
da bi bil kedaj sam svoj.

Nikakor ne mislimo, da ste kovali to pesem „par dnij“, drugače bi morali reči, da ste veliko premalo naredili v „par dneih“. To je „pesem“, ki jo človek zapiše v par minutah, ne da bi se posebno „mučil“ ob tem.

Tako moremo reči o „Pogum velja“ in o „Kje si zvezda“? Da Vas obup „peha“ in da se ž njim „borite“, to je gotovo izvirno. Toda berite to-le:

V nočni tmíni tu sedim,
in z obupom se borim.
Ali bodeš kdaj jenjal?
Bodeš vedno me pehal,
Me nesrečneža,
Závrženega?

Kje si zvezdica premila,
da bi noč mi razsvetila?

Sedaj pa sodite sami o tem „umotvoru“! Stilizacija, naglašanje besed, okorni izraz, vse to je vzrok, da čitatelj ne more dobiti pravega sočutja z Vami, ker so — vsaj nam se zdi — ta čustva ponarejena. Tudi ta-le misel ni sicer izvirna, a obliko ima — —

Jesen, jesen, oj prišla si,
da cvetje oveniš mi ti, (!)
da drevju listje rumeniš,
potem pa z drevja ga podiš.

Pa naj kdo reče, da je niste dobro zasolili jeseni!

Pridejali ste nekaj „ljubimskih“ in upate, da Vas ne obsodimo radi njih. Mi že ne:

Razpis častnih nagrad.

„Česko-slovenski spolek v Pragi“, pod predsedstvom velikega prijatelja naroda slovenskega in zlasti slovenskega učiteljstva, gospoda Jana Lego-ta, je sklenil v svoji seji dne 16. sušca t. l., da bode podpiral slovensko slovstvo, in sicer spise za mladino, s častnimi nagradami, izrazujoč prepričanje, da je mogoče narod odgojiti v čitateljski narod le potom dobre in obilne knjižnice za mladino.

V to svrhu je določil primerne nagrade ter poveril „Zavezo slovenskih učiteljskih društev“, da stori vse v to potrebne korake.

Radostno objavlja podpisani direktorij ta plemeniti ukrep naših bratov Čehov ter razpisuje s tem

dve častni nagradi

ali Vas pa ne bo „Manica“, za to ne moremo biti porok. Prav res, mladi prijatelj, imate dobro srce, — četudi je je „puščica zadela“: toda beseda v Vaših pesmih, s katero je hočete razgrniti, je grozno okorna. Ne vemo, kateri izvoljenki bi ganilo srce tako-le zdihovanje:

Oj mene pač to zlo boli,
boli, boli in zlo tišči,
no srce moje krvavi,
da moja nočeš biti ti . . .

Da bi bila to „umetna pesem“, ki naj bi se tiskala v leposloven list — no, tega vendar ne morete trditi. Zato pišete prav: „Pisal bi še Vam več ljubimskih, pa čemu? Ne vsprejmete jih itak ne.“ Zakaj bi jih ne, ako bi bile lepe in dobre? — Tako bi bili nekoliko „pretipali „žilice“ Vaši muzi. Kaj naj rečemo naposled? Dobre volje za zlaganje pesmij Vam ne manjka. Ali pa bodete kdaj zlagali pesmi, kakoršne zлага pravi pesnik, o tem dvomimo. Poskusite v nevezani besedi! Ustrežete nam, ako kaj dobrega in rabnega pošljete. Na druga vprašanja odgovorimo morda v zasebnem pismu. Zdravi!

G. Z.

Spomin, kam naj bežim!
Pri oknu nem bedim,
tja v noč mi zre oko
otožno in rosnó itd.

in koncem:

Pri oknu nem stojim
in tiho se solzim!

In sedaj upate, da bomo „kakor vsikdar, oster a dober kritik“. Ostrost nam priznavate, dobroto tudi. Torej Vam sedaj lahko rečemo, da ta Vaša pesmica nima veliko — pesniškega v sebi. Sicer je lepa pesniška igrača, a to še ni dovolj za umotvor. Torej treba seči globlje v umetnost, delati resneje, da bomo mogli imenovati Vaša dela pesmi, ako res želite ž njimi na dan.

po 100 in 50 K za najboljša mladinska spisa, obsežajoča najmanj 2 $\frac{1}{2}$ tiskovne pôle.

Spisi morajo biti izvirni in primerni otroškemu duhu. Rokopise je poslati predsedništvu „Zaveze“ do 1. vinotoka t. l.

Pisateljevo ime je priložiti na posebnem zapečatenem listu.

Častne nagrade se bodo izplačale takoj po razsodbi gg. ocenjevavcev. Vrhu tega dobi pisatelj za svoje delo tudi navadno pisateljsko nagrado po dogovoru z „Zavezo“.

Direktorij „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“

v Ljubljani, dne 16. mal. travna 1899.

Tajnik:
Drag. Česnik.

Predsednik:
L. Jelenc.